Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (девети състав)

18 ноември 2015 година*

„Марка на Общността — Производство за обявяване на недействителност — Словна марка на Общността „VIGOR“ — По-ранна фигуративна марка на Общността и по-ранна фигуративна международна марка „VIGAR“ — Допустимост на доказателства за използване, подадени върху CD-ROM — Вземане предвид на непредставени в определения срок допълнителни доказателства — Реално използване на по-ранните марки — Член 15 и член 57, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 207/2009 — Форма, която се отличава с елементи, непроменящи отличителния характер“

По дело T-361/13

Menelaus BV, установено в Амстердам (Нидерландия), за което се явяват A. von Mühlendahl и H. Hartwig, адвокати,

жалбоподател,

срещу

Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП), за която се явява A. Folliard-Monguiral, в качеството на представител,

ответник,

като другите страни в производството пред апелативния състав на СХВП, встъпили в производството пред Общия съд, са

Vicente Garcia Mahiques и **Felipe Garcia Mahiques**, с местожителство в Хесус Побре (Испания), представлявани от E. Pérez Crespo,

с предмет жалба срещу решението на втори апелативен състав на СХВП от 23 април 2013 г. (преписка R 88/2012-2), постановено в производство за обявяване на недействителност между, от една страна, Vicente Garcia Mahiques и Felipe Garcia Mahiques и от друга страна, Menelaus BV,

ОБЩИЯТ СЪД (девети състав),

състоящ се от: G. Berardis, председател, O. Czúcz (докладчик) и A. Popescu, съдии,

секретар: J. Weychert, администратор,

предвид жалбата, подадена в секретариата на Общия съд на 9 юли 2013 г.,

* Език на производството: английски.

предвид писмения отговор на СХВП, подаден в секретариата на Общия съд на 25 октомври 2013 г.,

предвид писмения отговор на встъпилите страни, подаден в секретариата на Общия съд на 8 ноември 2013 г.,

предвид писмените въпроси, поставени на страните от Общия съд, и отговорите им, подадени в секретариата на Общия съд на 10 и 11 декември 2014 г.,

след съдебното заседание от 21 януари 2015 г.,

постанови настоящото

Решение[1] […]

Искания на страните

12 Жалбоподателят по същество иска от Общия съд:

— да отмени обжалваното решение,

— да отхвърли жалбата на встъпилите страни срещу решението на отдела по отмяна,

— да осъди СХВП и встъпилите страни да заплатят разноските, включително и тези, направени от жалбоподателя в производството пред апелативния състав.

13 СХВП и встъпилите страни по същество искат от Общия съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна […]

По първото основание, с което по същество се твърди нарушение на процесуалните норми относно представянето на доказателства за използване

16 Жалбоподателят по същество твърди, че подаването на доказателства върху два CD-ROM-а пред отдела по отмяна и върху друг CD-ROM пред апелативния състав е несъвместимо с правило 22, параграф 4 от Регламент (ЕО) № 2868/95 на Комисията от 13 декември 1995 година за прилагане на Регламент № 40/94 (ОВ L 303, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 189), изменен, във връзка с правила 79 и 79а от същия регламент. Както друг апелативен състав на СХВП вече бил приел по друга преписка, такива доказателства били недопустими.

1 — Възпроизвеждат се само точките от настоящото съдебно решение, които Общият съд счита за уместно да публикува.

17 СХВП, подкрепена от встъпилите страни, по същество твърди, от една страна, че няма ограничения относно условията и средствата за доказване на реално използване на марка и от друга страна, че разглежданите процесуални норми не изключват такова подаване на доказателства.

18 Съгласно съображение 10 от Регламент № 207/2009 законодателят счита, че защитата на по-ранна марка е оправдана само ако същата е била реално използвана. В съответствие с посоченото съображение член 57, параграфи 2 и 3 от споменатия регламент предвижда, че притежател на марка на Общността може да поиска доказателства, че по-ранната марка е била реално използвана на територията, на която е защитена, през петте години, предхождащи подаването на искането за обявяване на недействителност, както и евентуално през петте години, предхождащи публикуването на заявката за марка на Общността.

19 Видно от точки 6 и 20 от обжалваното решение, в отговор на искането на жалбоподателя за доказване на реалното използване на по-ранните марки пред отдела по отмяна встъпилите страни представят два CD-ROM-а, съдържащи по-специално снимки, фактури, каталози и копирани части от уебстраници. Отделът по отмяна обаче приема, че реалното използване трябва да се докаже кумулативно и за двата периода по член 57, параграф 2 от Регламент № 207/2009, а именно в случая за периода 12 декември 2000 г.—11 декември 2005 г., включително (петте години, предхождащи публикуването на заявката за марка на Общността, наричан по-нататък „първият период“) и за периода 23 декември 2005 г.—22 декември 2010 г., включително (петте години, предхождащи датата на искането за обявяване на недействителност, наричан по-нататък „вторият период“) и тъй като по отношение на първия период не са представени каквито и да било доказателства, отхвърля искането за обявяване на недействителност, като в рамките на производството по обжалване пред апелативния състав встъпилите страни представят още един CD-ROM, съдържащ редица документи, сред които, както се уточнява в точка 40 от обжалваното решение, фактури за периода 2001—2010 г.

20 Апелативният състав взема предвид всички представени доказателства. Както се посочва в точка 22 от обжалваното решение, апелативният състав отхвърля довода на жалбоподателя, че представянето на доказателства върху CD-ROM изключително много затруднява разглеждането им, и по същество приема, че с този довод не може в достатъчна степен да се обори доказателствената стойност на съдържащото се в разглеждания CD-ROM.

21 В това отношение най-напред следва да се отбележи, че в отговор на зададен от Общия съд писмен въпрос и в съдебното заседание СХВП потвърждава, че не поддържа твърдението си за недопустимост, което е изложила срещу посоченото основание в писмения си отговор и съгласно което жалбоподателят не може да се позовава за първи път пред Общия съд на неправомерност на подаването на доказателствата върху CD-ROM.

22 Общият съд уточнява, че при всички обстоятелства счита основанието за допустимо. Всъщност след като апелативният състав е приложил разглежданите процесуални норми и е приел да разгледа подадените върху CD-ROM доказателства, въпросът попада в предмета на спора, с който Общият съд е сезиран. Жалбоподателят следователно може да се позове за първи път пред Общия съд на посоченото основание и разглеждането на същото не противоречи на член 135, параграф 4 от Процедурния правилник на Общия съд от 2 май 1991 г., предвиждащ, че с писмените си изявления страните не могат да изменят предмета на спора пред апелативния състав.

23 Що се отнася до съществото на спора, правило 22 от Регламент № 2868/95, приложимо mutatis mutandis към производството за обявяване на недействителност съгласно правило 40, параграф 6 от същия регламент, предвижда в параграф 4, че „[д]оказателствата се подават в

съответствие с правила 79 и 79а и по принцип се ограничават до подаване на подкрепящи документи и вещи като пакети, етикети, ценоразписи, каталози, фактури, снимки, реклами във вестници и писмени декларации“.

24 От посочената разпоредба следва, че съдържащият се в нея списък с доказателствени средства (пакети, каталози, фактури и др.) не е изчерпателен и че — като се има предвид изразът „по принцип се ограничават“ — става въпрос само за примерен списък.

25 Освен това съдебната практика потвърждава, че условията и средствата за доказване на реалното използване на дадена марка не са ограничени (решение от 15 септември 2011 г., centrotherm Clean Solutions/СХВП — Centrotherm Systemtechnik (CENTROTHERM), T-427/09, Сб., EU:T:2011:480, т. 46). Видно от споменатото решение, Общият съд по същество иска да напомни, че използването на дадена марка може да се докаже по много начини, отговаряйки така на довода на жалбоподателя по посоченото дело, че предвид спецификата на пазара и на визираните търговски клиенти типични доказателствени средства, като например снимки или реклами, трудно могат да бъдат събрани.

26 Ясно е обаче, че освен приетото по последното дело, не могат да бъдат изключени и доказателствени средства като аудио или видео записи на излъчени по радиото или телевизията рекламни съобщения. Такива по принцип се записват на информационни носители като CD-ROM или USB устройство и не могат да бъдат представени на хартиен носител или сканирани.

27 Друг е случаят с оспорваните по настоящото дело доказателствени средства, които са могли да бъдат представени на хартиен носител или сканирани, като например фактурите или каталозите (вж. т. 19 по-горе), но са подадени записани върху CD-ROM.

28 Напомнените в т. 23—26 по-горе принципи безспорно допускат доказателства под формата на CD-ROM, но поставеният тук въпрос се отнася преди всичко до условията за предаването на доказателства на СХВП.

29 Разпоредбите на Регламент № 2868/95, които уреждат изпращането на съобщения на СХВП и на които се позовава жалбоподателят, обратно на твърденията на последния обаче допускат предаването на доказателства върху CD-ROM.

30 В това отношение, видно от правило 22, параграф 4 от Регламент № 2868/95, цитирано в т. 23 по-горе, доказателствата се подават в съответствие с правила 79 и 79а от същия регламент.

31 Правило 79 от Регламент № 2868/95 гласи:

„Заявленията за регистрация на марка на Общността, както и на всички други предвидени в регламента заявления и всички адресирани до [СХВП] съобщения се представят, както следва:

а) чрез подаване на подписан оригинал на въпросния документ до [СХВП] например по пощата, лична доставка или по всякакъв друг начин;

б) чрез предаване на документа по факс в съответствие с правило 80;

[…]

г) чрез изпращане на съдържанието на съобщението по електронен път в съответствие с правило 82“.

32 Както правилно уточнява СХВП, разглежданият тук случай не попада нито в хипотезата по правило 79, буква б) от Регламент № 2868/95, която се отнася до предаването по факс, нито в тази по правило 79, буква г) от същия регламент, която се отнася до предаването по електронен път, тъй като разглежданият CD-ROM е предаден като приложение към подписан документ, изпратен по пощата. Всъщност разглежданият случай попада в хипотезата по правило 79, буква а) от Регламент № 2868/95, непредвиждащо ограничения относно носителя, върху който могат да се записват представяните в приложение доказателства.

33 Този извод не противоречи на правило 79а от Регламент № 2868/95, уточняващо по отношение на приложенията към писмените съобщения по правило 79, буква а), че „[к]огато се подава документ или веществено доказателство в съответствие с правило 79, буква а) от страна по производството до [СХВП], което засяга повече от една страна по производството, документът или вещественото доказателство, както и всички приложения към документа, се подават в толкова екземпляра, колкото са страните по производството“. В случая обаче споменатото правило 79а е спазено, тъй като по искане на СХВП са били представени два CD-ROM-а, единият от които е предаден на жалбоподателя.

34 Разбира се, не е изключено представянето на доказателствата върху CD-ROM с няколко файла да направи анализа им по-труден, отколкото при представянето им на хартиен носител или под формата само на един файл със сканирани документи, който може лесно да се разпечата.

35 С оглед на това страните, които подават доказателства за използване върху CD-ROM, следва да се уверят, че възможността за разчитането му не засяга доказателствената им стойност.

36 В случая обаче жалбоподателят не твърди, че разглежданите условия за предаване на доказателства нарушават правото му на защита. Впрочем, както правилно приема апелативният състав (вж. т. 20 по-горе), доказателствената стойност на съдържанието на CD-ROM не се поставя под въпрос, ако записаните върху него файлове с документи в дигитална форма могат да бъдат идентифицирани и разчетени.

37 По отношение накрая на довода на жалбоподателя, основан на решението на четвърти апелативен състав на СХВП от 26 октомври 2012 г. (преписка R 1259/2011-4, Miquel Alimentcio Grup, SA/Aldo GmbH & Co. KG (GOURMET), в което представено върху CD-ROM доказателство за използване е отхвърлено като противоречащо на приложимите разпоредби, тъй като по същество е предадено в непредвидена от тях форма, следва да се напомни, че Общият съд не е обвързан от установената с решенията на СХВП практика.

38 Освен това съдебната практика потвърждава, че макар с оглед на принципите на равно третиране и на добра администрация СХВП да трябва да взема предвид вече постановени решения и с особено внимание да разглежда въпроса дали да се произнесе в същия смисъл, прилагането на посочените принципи все пак трябва да бъде съвместено със спазването на принципа на законност (вж. по аналогия решение от 10 март 2011 г., Agencja Wydawnicza Technopol/СХВП, C-51/10 P, Сб., EU:C:2011:139, т. 73—75).

39 Видно обаче от направения дотук анализ, подходът на апелативния състав съответства на приложимото право и жалбоподателят не може да обори това, като се позове на решение в обратен смисъл, постановено от друг апелативен състав.

40 От изложеното следва, че първото основание следва да се отхвърли.

[…]

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (девети състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Menelaus BV понася направените от него съдебни разноски, както и тези, направени от Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП), от г-н Vicente Garcia Mahiques и от г-н Felipe Garcia Mahiques.

Berardis Czúcz Popescu

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 18 ноември 2015 година.

Подписи